

PYTANIA PRAWNE DO IZBY ADMINISTRACYJNEJ, PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III ZP 36/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy pod pojęciem użytym w art. 91 ust. 3 ustawy z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych (tekst jedn.: Dz. U. z 1991 r. Nr 18, poz. 80 z późn. zm.) >zachowuje prawo do dotychczasowego wynagrodzenia oraz innych uprawnień< należy rozumieć wynagrodzenie kwotowe, które dyrektor otrzymał bezpośrednio przed zawieszeniem w czynnościach, czy też obowiązujące w tej dacie zasady ustalania wynagrodzenia polegające na kwartalnej podwyżce płacy zasadniczej o procent wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w przedsiębiorstwie?”

III ZP 37/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Siedlcach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w stosunku do mianowanego pracownika Urzędu Statystycznego w Siedlcach, który na skutek reorganizacji urzędów statystycznych (włączenia Urzędu Statystycznego w Siedlcach do Urzędu Statystycznego w Warszawie) stał się pracownikiem Urzędu Statystycznego w Warszawie ma zastosowanie art. 23¹ § 5 k.p.?”

III ZP 38/2000

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy sędzia w stanie spoczynku, otrzymujący uposażenie przewidziane w art. 71¹ § 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1994 r. Nr 7, poz. 25 z późn. zm.) z tytułu wykonywania pracy sędziego w wymiarze pół etatu, jest uprawniony do pobierania równocześnie emerytury pracowniczej z tytułu zatrudnienia wykonywanego poza służbą sędziowską?”

UCHWAŁY IZBY ADMINISTRACYJNEJ, PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III SW 87/2000 - z dnia 6 listopada 2000 r. w składzie całej Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

Wybór Aleksandra Kwaśniewskiego na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, dokonany dnia 8 października 2000 r., jest ważny.

III ZP 29/2000 - z dnia 20 grudnia 2000 r. w składzie całej Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na pytanie prawne składu 7 sędziów Sądu Najwyższego w sprawie III ZP 19/2000

Emeryci i renciści, którzy przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw

(Dz. U. Nr 104, poz. 450 ze zm.) byli – na podstawie przepisów wymienionych w art. 1 tej ustawy – uprawnieni do nabycia prawa do wzrostów lub dodatków z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jednakże nie złożyli wniosków o przyznanie tych świadczeń, mają prawo do zrekompensowania utraty tych wzrostów na podstawie art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 6 marca 1997 r. o zrekompensowaniu okresowego niepodwyższania płac w sferze budżetowej oraz utraty niektórych wzrostów lub dodatków do emerytur i rent (tekst jedn.: Dz. U. z 2000 r. Nr 23, poz. 294).

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 53/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

1. „Czy dłużnik w postępowaniu egzekucyjnym może domagać się zwolnienia od kosztów egzekucyjnych na podstawie art. 113 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.?

a w razie pozytywnej odpowiedzi na pytanie w pkt. 1

2. Czy brak dobrowolnego zaspokojenia przez dłużnika egzekwowanego świadczenia mimo istniejących możliwości może być traktowany jako synonim oczywistej bezzasadności obrony w rozumieniu art. 116 § 2 k.p.c.?”

III CZP 54/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Zamościu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w procesie o świadczenie można domagać się zastosowania art. 357¹ k.c. w formie zarzutu jako środka obrony pozwanego?”

III CZP 55/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego we Włocławku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy uprawnienie do premii gwarancyjnej, przyznawanej w trybie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 maja 1996 r. w

sprawie szczegółowych warunków i trybu udzielania premii gwarancyjnej, a także jej zwrotu oraz trybu rozliczeń z bankami z tytułu refundacji wypłaconych premii (Dz. U. Nr 57, poz. 259 z późn. zm.), przysługuje w sytuacji zwrotu wywłaszczonej nieruchomości?”

III CZP 56/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

1. „Do wpisu jakiej (rodzaj) hipoteki uprawnia ZUS przepis art. 26 ust. 2 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887)?

2. Jakie dokumenty wystawione przez ZUS stanowią podstawę wpisu hipoteki, o której mowa w powołanym w pkt 1 przepisie art. 26 ust. 2, a w szczególności – czy takim dokumentem może być zaświadczenie wystawione przez ZUS – stwierdzające istnienie należności z tytułu składek oraz jej wysokość?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 41/2000 - z dnia 6 grudnia 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie

W sprawie o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu dopuszczalne jest ustalenie właściwości sądu na podstawie stosowanego odpowiednio art. 46 § 1 k.p.c.

III CZP 42/2000 - z dnia 13 grudnia 2000 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie

Fundator nie jest uprawniony do odwołania członków organu fundacji, jeżeli jej statut nie przyznaje mu tego uprawnienia.

III CZP 43/2000 - z dnia 13 grudnia 2000 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Katowicach

Dopuszczalne jest wniesienie przez spółdzielnię spóżywców aportu do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w postaci przedsiębiorstwa, chyba że przedsiębiorstwo to stanowi cały majątek spółdzielni, niezbędny do prowadzenia wspólnej działalności gospodarczej.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

V CZ 59/2000 – postanowienie z dnia 13 lipca 2000 r.

Braki formalne pisma zawierającego kasację powinny być uzupełnione w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego (termin sądowy).

IV CKN 85/2000 – wyrok z dnia 27 lipca 2000 r.

1. Zastrzeżenie w umowie pożyczki między osobami fizycznymi odsetek w wysokości nadmiernej nie mającej uzasadnienia ani w wysokości inflacji ani w zyskach osiągniętych w ramach normalnej, rzetelnie prowadzonej działalności gospodarczej może być uznane za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

2. Ocena zgodności takich umów z zasadami współżycia

społecznego została pozostawiona sądom dokonującym jej na podstawie znajomości zjawisk ekonomicznych i społecznych wyprowadzonej z doświadczenia życiowego.

I CKN 143/99 – postanowienie z dnia 7 września 2000 r.

Prawo pierwokupu przewidziane w art. 76 ust. 1 ustawy z 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości (tekst jedn.: Dz. U. z 1991 r. Nr 30, poz. 127 ze zm.) nie przysługiwało w wypadku sprzedaży użytkownika wieczystego wydzielonej fizycznie części nieruchomości jeżeli sprzedawca na oddanej mu w użytkowanie wieczyste nieruchomości dokonał (na podstawie pozwolenia budowlanego) zabudowy, do której był zobowiązany.

I CKN 754/2000 – wyrok z dnia 7 września 2000 r.

Jeżeli członek spółdzielni mieszkaniowej poniósł koszty budowy przydzielonego mu mieszkania lokatorskiego przed otrzymaniem przydziału – kiedy był najemcą tego mieszkania – koszty te podlegają zaliczeniu na poczet wkładu mieszkaniowego.

III CKN 1089/2000 – wyrok z dnia 26 września 2000 r.

Przepis art. 20 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o świadczeniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (Dz. U. Nr 53, poz. 342 ze zm.), ograniczający – a w określonych sytuacjach wyłączający – możliwość dochodzenia przez poszkodowanego żołnierza, na zasadach prawa cywilnego, odszkodowania lub zadośćuczynienia za szkodę z tytułu wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą wojskową, jest sprzeczny z Konstytucją.

IV CKN 1518/2000 – postanowienie z dnia 26 września 2000 r.

Zwrot „w szczególności”, używany powszechnie w praktyce adwokacko-radcowskiej przy opisywaniu podstaw kasacyjnych przed wymieniem przepisów uznawanych przez skarżącego za naruszone, jest semantycznie pusty, co oznacza, że Sąd Najwyższy rozpoznając kasację uwzględnia tylko te przepisy, które zostały wyraźnie wymienione w kasacji jako naruszone.

IV CKN 108/2000 – wyrok z dnia 28 września 2000 r.

Sprzedaż lokalu mieszkalnego osobie nie będącej jego najemcą, dokonana na podstawie art. 42-43 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (tekst jedn.: Dz. U. z 1995 r. Nr 57, poz. 299) jest nieważna.

IV CKN 112/2000 – wyrok z dnia 28 września 2000 r.

Związek jednego z małżonków z innym partnerem w czasie trwania małżeństwa lecz po dacie wystąpienia zupełnego i trwałego rozkładu pożycia między małżonkami nie daje podstawy do przypisania temu małżonkowi winy za ten rozkład.

V CKN 527/2000 – wyrok z dnia 29 września 2000 r.

Przepis art. 322 k.p.c. nie ma zastosowania do zasądzenia zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na podstawie art. 445 § 1 k.c.

I CZ 97/2000 – postanowienie z dnia 3 października 2000 r.

Na zarządzenie przewodniczącego sądu drugiej instancji o wezwaniu do uiszczenia wpisu od kasacji zażalenie nie przysługuje.

V CKN 97/2000 – wyrok z dnia 10 października 2000 r.

W razie ubezpieczenia kosztów leczenia za granicą – według § 3 i § 11 ogólnych warunków międzynarodowego ubezpieczenia kosztów leczenia zatwierdzonych uchwałą nr UZ 15/94 Zarządu Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń S.A. podjętą w dniu 3 marca 1994 r. – odpowiedzialność ubezpieczyciela obejmuje także koszty poniesione przez ubezpieczonego po zakończeniu określonego umową okresu ubezpieczenia, jeżeli wynikają one z leczenia następstw nagłego zachorowania lub nieszczęśliwego wypadku, powstałych w okresie ubezpieczenia.

III CKN 864/98 – wyrok z dnia 17 października 2000 r.

Uprawnienie do uczestnictwa w walnym zgromadzeniu przysługuje akcjonariuszowi z akcji imiennych wpisanemu do księgi akcyjnej.

IV CKN 140/2000 – wyrok z dnia 8 listopada 2000 r.

Nieruchomość, która w dniu zawarcia umowy dzierżawy na okres dłuższy niż trzy lata miała charakter nieruchomości rolnej, a następnie – w związku ze zmianą wprowadzoną przez rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 marca 1989 r. (Dz. U. Nr 23, poz. 122), podwyższającą dolną granicę obszaru z 0,5 ha do 1 ha – utraciła taki charakter, uważać należy, w razie jej sprzedaży – w zakresie przysługującego dzierżawcy z mocy ustawy prawa pierwokupu – nadal za nieruchomość rolną.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 48/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy nieuczestniczenie równoczesne obligatoryjnego obrońcy w czynnościach zaznajomienia podejrzanego z materiałami dochodzenia w sytuacji, gdy oskarżony zaznajomił się osobno, a obrońca osobno z materiałami dochodzenia niezgodnie z dyspozycją art. 321 § 3 k.p.k. i mimo braku takiej równoczesności prokurator wniesie akt oskarżenia do sądu, sąd zaś rozpozna sprawę, to czy postępowanie sądowe dotknięte jest bezwzględną przyczyną odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. i musi skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i zwrotem sprawy prokuratorowi celem usunięcia istotnego braku postępowania przygotowawczego?”

I KZP 49/2000

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy uprawnienie do dochodzenia roszczenia, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149 z późn. zm.) przechodzi na dziecko (biologiczne) osoby represjonowanej, które po jej śmierci zostało przysposobione na podstawie art. 64 i następnego kodeksu rodzinnego z dnia 2 sierpnia 1950 r. (Dz. U. Nr 34, poz. 311) – adopcja niepełna (art. XIII § 1

ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Przepisy wprowadzające Kodeks rodzinny i opiekuńczy, Dz. U. z 5 marca 1964 r. Nr 9, poz. 60 w zw. z art. 124 k.r.o.)?”

I KZP 50/2000

Wniosek Prokuratora Generalnego przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Jak należy rozumieć zwrot >przepis art. 263 § 5 stosuje się odpowiednio< użyty w art. 254 § 1 in fine k.p.k., a w szczególności, czy oznacza to, że zażalenie na postanowienie sądu rejonowego lub okręgowego w przedmiocie wniosku oskarżonego o uchylenie lub zmianę środka zapobiegawczego, rozpoznaje odpowiednio sąd rejonowy lub sąd okręgowy w składzie trzech sędziów, czy też sąd odwoławczy wyższego rzędu?”

UCHWAŁY IZBY KARNEJ

I KZP 39/2000 - z dnia 13 grudnia 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Katowicach:

„Czy imienna książeczka oszczędnościowa może być przedmiotem czynności wykonawczej zbrodni z art. 310 § 1 k.k., czy też przestępstwa określonego w art. 270 § 1 k.k.?”

udzielono odpowiedzi jak w uchwale z dnia 13 grudnia 2000 r., sygn. I KZP 41/2000 (na następnej stronie).

I KZP 40/2000 - z dnia 13 grudnia 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Elblągu

Orzeczenie środka karnego, przewidzianego w art. 46 § 1 k.k.

dopuszczalne jest również w postaci solidarnego zobowiązania współsprawców przestępstwa do naprawienia wyrządzonej szkody, w całości albo w części.

I KZP 41/2000 - z dnia 13 grudnia 2000 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Lublinie

Imienna książeczka oszczędnościowa, stanowiąca dowód zawarcia umowy rachunku oszczędnościowego, podobnie jak inne papiery wartościowe imienne, nie stanowi przedmiotu czynności wykonawczej przestępstwa określonego w art. 310 § 1 k.k.

I KZP 42/2000 - z dnia 13 grudnia 2000 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Kielcach

W wypadku umorzenia postępowania karnego na podstawie art. 11 § 1 k.p.k. w sprawie toczącej się z oskarżenia publicznego brak jest podstaw do zasądzenia od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego poniesionych przez niego wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika, co jednak nie wyłącza możliwości ich zasądzenia „w uzasadnionych wypadkach” od Skarbu Państwa (analogia z art. 632 pkt 2 k.p.k. in fine).

I KZP 43/2000 - z dnia 13 grudnia 2000 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Opolu

Zawarte w art. 278 § 5 k.k. sformułowanie „przepisy § 1, 3 i 4 stosuje się odpowiednio”, oznacza zastosowanie do wypadku kradzieży energii, wyłącznie znamion przestępstwa kradzieży i przewidzianych za to przestępstwo sankcji.

Przepis art. 119 § 1 k.w., w którym przedmiot czynności wykonawczej określony został jako „cudza rzecz ruchoma”, nie ma

zatem zastosowania do kradzieży energii.

I KZP 44/2000 - z dnia 13 grudnia 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Radomiu:

„Czy właściwym do rozpoznania zażalenia wniesionego na podstawie art. 254 § 2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 września 2000 r. na postanowienie wydane przez sąd w przedmiocie rozpoznania wniosku o uchylenie bądź zmianę środka zapobiegawczego na podstawie art. 254 § 1 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 września 2000 r. jest ten sąd, który wydał zaskarżone postanowienie czy też sąd odwoławczy?”
postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

III KKN 164/2000 – wyrok z dnia 4 października 2000 r.

Tam, gdzie apelacja ogranicza się do aspektów wyłącznie prawnych, albo gdy dotycząc jedynie kary, kwestionuje – i to na korzyść oskarżonego – tylko jej rodzaj lub rozmiar, i to wyłącznie w oparciu o niepodważane ustalenia faktyczne i przyjęte okoliczności, wskazując jedynie na wadliwą, zdaniem skarżącego, ocenę sądu co do rangi i wagi tych okoliczności dla wymiaru kary, niesprowadzenie na rozprawę odwoławczą oskarżonego pozbawionego wolności – mimo jego prośby o takie sprowadzenie – i ograniczenie się do zapewnienia obecności na tej rozprawie obrońcy oskarżonego uznać należy za prawidłowe, nie naruszające procesowych zasad prawa do obrony, kontradyktoryjności i

równości broni procesowej, a więc nie uchybiające wymogom art. 451 § 1 k.p.k. sprzed nowelizacji z 2000 r. Rozumowanie powyższe pozostaje aktualne także na gruncie obecnego brzmienia art. 451 k.p.k., gdyż wprowadzie co do zasady należy teraz sprowadzać oskarżonego pozbawionego wolności na rozprawę odwoławczą niezależnie od rodzaju i kierunku apelacji (art. 451 zd. pierwsze in principio), ale można z tego zrezygnować, jeżeli obecność obrońcy jest zdaniem sądu wystarczająca (art. 451 zd. pierwsze in fine), co nakazuje uwzględniać i obecnie m. in. zakres apelacji i rodzaj podniesionych zarzutów.

II KKN 271/2000 – wyrok z dnia 5 października 2000 r.

1. Współpracą w charakterze tajnego informatora (art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 11 kwietnia 1997 r. o ujawnieniu pracy ... – tekst jedn.: Dz. U. z 1999 r. Nr 42, poz. 428) jest zachowanie polegające na udzieleniu organom bezpieczeństwa państwa pomocy w postaci dostarczenia informacji ułatwiającej wykonanie zadań powierzonych tym organom. Nie jest natomiast współpracą uchylenie się od dostarczenia takiej informacji, ani współdziałanie pozorne – choćby przejawiało się w formalnym dopełnianiu czynności i procedur wymaganych przez oczekującego współpracy.

2. Zgodnie z wymogami określonymi w art. 413 § 2 k.p.k. – znajdującymi odpowiednie zastosowanie w postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy lustracyjnej – orzeczenie, iż oświadczenie złożone w trybie tej ustawy jest niezgodne z prawdą, zobowiązuje sąd do dokładnego określenia zachowania urzeczywistniającego współpracę, stanowiącego podstawę tego orzeczenia; obowiązek taki istnieje również w wypadku stwierdzenia wymuszenia współpracy (art. 22 ust. 3 ustawy), ponieważ jest ono

dopuszczalne tylko w wyniku ustalenia, że współpraca miała miejsce.

V KKN 362/2000 – postanowienie z dnia 17 października 2000 r.

Przepisy kodeksu postępowania karnego nie zawierają unormowań, wyłączających, bądź ograniczających uprawnienie oskarżonego do wniesienia apelacji od wyroku skazującego wydanego w trybie art. 387 k.p.k. Należy przyjąć zatem, że wyrok taki podlega kontroli instancyjnej na ogólnych zasadach. Mimo że wymiar kary zostaje orzeczony w rezultacie zaaprobowania przez sąd wniosku oskarżonego i przy zgodzie prokuratora oraz pokrzywdzonego, to każda ze stron może wnieść apelację od wyroku i wysunąć w niej także zarzut rażącej niewspółmierności kary. Wydanie wyroku przez sąd pierwszej instancji w trybie art. 387 k.p.k. nie modyfikuje zasad kontroli instancyjnej orzeczenia z punktu widzenia podstaw zaskarżenia, określonych w art. 438 k.p.k.

II KZ 129/2000 – postanowienie z dnia 8 listopada 2000 r.

Nie jest brakiem formalnym kasacji niedołączenie do niej „odpowiedniej liczby odpisów” (art. 446 § 2 k.p.k., w zw. z art. 518 k.p.k.), a zatem do usunięcia tego braku nie stosuje się trybu określonego w art. 120 k.p.k.

II KZ 135/2000 – postanowienie z dnia 8 listopada 2000 r.

Jeżeli strona postępowania, która została pouczona o treści art. 138 i 139 k.p.k., złożyła wniosek o doręczenie wyroku z uzasadnieniem w celu wniesienia kasacji, to nie może ona wyłączyć konsekwencji stosowania tych przepisów, a więc możliwości uznania przesyłki za doręczoną – ani w drodze żądania doręczenia

przesyłki w dogodnym dla niej terminie, ani poprzez złożenie wniosku o zawieszenie postępowania, uzasadnionego wyłącznie okolicznościami, które uprawniają sąd do uznania pisma za doręczone.

V KKN 317/2000 – postanowienie z dnia 5 grudnia 2000 r.

Jeżeli prokurator nie wstąpił do postępowania w sprawie o wykroczenie przed jego prawomocnym zakończeniem, nie jest uprawniony do wniesienia kasacji od orzeczenia zapadłego w wyniku rozpoznania odwołania od orzeczenia kolegium.

II KKN 142/98 – wyrok z dnia 15 grudnia 2000 r.

O „oczywistej zasadności” kasacji, w rozumieniu art. 535 § 3 in fine k.p.k., decyduje to, czy skarga jest zasadna w pełnych granicach zaskarżenia, wskazanych w tej skardze oraz to, czy zasadne są podniesione w niej zarzuty, a wskazane w skardze uchybienia są wręcz ewidentne, co pozwala stwierdzić zasadność skargi bez prowadzenia skomplikowanej wykładni prawa, czy rozstrzygania problemów spornych w orzecznictwie lub piśmiennictwie. Nie wpływa natomiast na możliwość uznania skargi za „oczywiście zasadną”, rzecz jasna to, czy prawidłowo został w niej skonstruowany tzw. wniosek końcowy.